

РЕШЕНИЕ

№ 3593

гр. София, 30.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 18.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **1709** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268, ал.1 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес [населено място], [улица], срещу Решение № ПИ-5 от 06.01.2022 г. на директора на ТД на НАП С., с което на основание чл.267, ал.2, т.4 ДОПК е оставена без уважение негова жалба против действия на публичен изпълнител по принудително изпълнение върху недвижими имоти по изпълнително дело срещу [фирма], обективирани в Протокол за опис с изх.№ С210022-028-0003492/22.12.2021 г.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на оспореното решение поради неправилно приложение на закона и съществени процесуални нарушения. Твърди, че имотите, описани в оспорения Протокол за опис с изх.№ С210022-028-0003492/22.12.2021 г. като собственост на [фирма] в действителност са собственост на [фирма]. Собствеността на имотите била обект на непарична вноска (апорт), извършена от [фирма] в капитала на [фирма] на 08.04.2015г., вписана в Търговския регистър (ТР) при АВ под № 20150408160239, с което настъпил транслативният ефект на сделката. С Постановление изх.№ 5983/27.07.2015 г. е продължено действието на наложени предварителни обезпечителни мерки - вписана възбрана за задължения на [фирма] по издаден ДРА. Позовава се на Търкувателно решение № 7 от 25.04.2013 г. по тълк.дело № 7/2012 г. на ОСГТК на ВКС транслативният ефект на собствеността върху непаричната вноска е настъпил с вписване на увеличението на капитала в ТР, поради което обстоятелството дали апортът е вписан в Имотния регистър към АВ било без значение съгласно чл.73, ал.5

ТЗ. От друга страна, възбраната в полза на ответника била вписана по-късно и като вид обезпечение за успешно провеждане на принудително изпълнение била без значение за правото на собственост на жалбоподателя. Вписването на апорта в АВ имало само оповестително значение и не решавало въпроса относно собствеността. Сочи, че като трето лице няма отношение към задълженията на длъжника [фирма], установени с ДРА, и счита, че с наложената обезпечителна мярка за тяхното събиране недопустимо се накърняват неговото вещно право на собственост с административен акт като оспорения. Претендира се отмяна на решението, спиране на действията по принудително изпълнение на основание чл.266, ал.4 ДОПК и присъждане на разноски. Ответникът директор на ТД на НАП С., чрез юрк. П., излага становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като съобрази характера на производството и становищата на страните, намира следното от фактическа страна:

Във връзка с възложена ревизия на [фирма] с ЕИК[ЕИК], и като е приел, че ще се затрудни събирането на бъдещи публични задължения в предполагаем размер на 200 965,88 лв., публичен изпълнител при ТД на НАП С. е издал Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание с чл. 121, ал. 1 от ДОПК с изх. №5983 от 25.05.2015 г., с което е наложена възбрана върху следните поземлени имоти, находящи се в [населено място], район Л., [улица]:

- поземлен имот с идентификатор 68134.4355.2606;
- сграда с идентификатор 68134.4355.2606.2;
- сграда с идентификатор 68134.4355.2606.1;
- поземлен имот с идентификатор 68134.4355.2605;
- сграда с идентификатор 68134.4355.2605.1;
- поземлен имот с идентификатор 68134.4355.2604.

Изпратено е съобщение до Агенция по вписвания - Служба по вписвания [населено място], като наложената възбрана върху недвижимите имоти е вписана с вх. рег. №30542/ 29.05.2015г., акт №176, том 9, имотни партии 30085; 282652; 282653; 282651; 306790; 306782.

С Постановление за продължаване действието на наложени предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 6 от ДОПК с изх. № 5983 от 27.07.2015 г. и предвид издаден ревизионен акт, с който са установени задължения в размер на 203 825,32 лв., е продължено действието на наложените предварителни обезпечителни мерки по ПНПОМ изх. №5983/25.05.2015 г. - възбрана върху описаните по-горе недвижими имоти.

Изпратено е съобщение до Агенция по вписвания - Служба по вписвания [населено място], като наложената възбрана върху недвижимите имоти е вписана надлежно от съответния съдия по вписванията по реда на вписванията с вх. рег. №44999/ 29.07.2015г., акт №229, том 12, имотни партии 30085; 282652; 282653; 282651; 306790; 306782.

В хода на висящото изпълнително производство е изпратено до [фирма] с ЕИК[ЕИК] Съобщение за насрочване на опис с изх. №С210022- 110-0004748/30.11.2021 г. на имотите, предмет на обезпечението, наложено с ПНОМ с изх. №5983/27.07.2015 г., находящи се в [населено място], район Л., [улица].

На 22.12.2021 г. са извършени действия по опис на недвижимите имоти, находящи се в [населено място], район Л., [улица], обективирани в оспорения Протокол за опис с

изх. №С210022-028-0003492/22.12.2021 г. На извършения опис е присъствал оценител Б. Б.. Не е присъствал длъжникът или упълномощено лице.

С оспореното Решение № ПИ-5 от 06.01.2022 г. на директора на ТД на НАП С., на основание чл.267, ал.2, т.4 ДОПК е оставена без уважение жалба на третото лице [фирма] против действия на публичен изпълнител по принудително изпълнение върху недвижими имоти по изпълнително дело срещу [фирма], обективирани в Протокол за опис с изх.№С210022-028-0003492/22.12.2021 г.

От правна страна решаващият орган е приел, че публичният изпълнител е спазил изискванията на чл. 233, ал. 3 от ДОПК, като е извършил нарочна проверка чрез справка от служба по вписванията, от която е установил, че процесните недвижими имоти, находящи се в [населено място], район Л., [улица], са собственост на задълженото лице [фирма] с ЕИК[ЕИК].

Позовал се е на приложена в административната преписка служебна Справка №1608669/23.12.2021 г. за вписвания, отбелязвания и заличавания за периода от 01.01.2000 г. до 23.12.2021 г. относно лицето [фирма] с ЕИК[ЕИК], според която липсва извършено надлежно вписване от Служба по вписванията - [населено място] към 08.04.2015 г., указващо, че процесните недвижими имоти са апортирани в капитала на [фирма] с ЕИК[ЕИК].

Същевременно според Справка №1608914/23.12.2021 г. за вписвания, отбелязвания и заличавания за периода от 01.01.2000 г. до 23.12.2021 г. относно лицето [фирма] с ЕИК[ЕИК], наложената от ТД на НАП С. възбрана с ПНПОМ с изх.№5983 от 25.05.2015 г., в последствие продължена с ПНОМ изх. №5983 от 27.07.2015 г., била надлежно вписана от Служба по вписвания - [населено място] от съответния съдия по вписванията.

Посочил е, че извършеното чрез непарична вноски разпореждане съгласно разпоредбата на чл. 73, ал. 5 от ТЗ подлежи на вписване в служба по вписванията като съответния орган на дружеството след възникването му следва да представи в служба по вписванията за вписване нотариално заверено извлечение от дружествения договор. Вписването на разпореждането в книгите по Правилника за вписванията се извършвало по реда на чл. 4, буква „и“ от правилника. То нямало конститутивен ефект, но имало предвиденото в чл. 113 от Закона за собствеността (ЗС) действие на противопоставимост при конкуренция на права между лица, имащи един и същи праводател (включително и в хипотеза, при която двама праводатели черпят правата си от актове, сключени с общ предишен праводател). Въз основа на мотивите към т. 5 на Тълкувателно решение №7/25.04.2013 г., по тълк. дело №7/2012 г. на ОСГТК на ВКС е приел, че вписването на дружеството в Търговския регистър има действие спрямо всички, поради факта на възникването на този правен субект, но при конкуренция на права по отношение на правото на собственост върху апортна вноски, имаща за предмет недвижим имот, меродавно било вписването в Службата по вписванията.

Тъй като внасянето на недвижимите имоти като непарична вноски в търговското дружество [фирма] с ЕИК[ЕИК] било вписано само в Търговския регистър, но не и в Службата по вписванията, същото било непротивопоставимо на публичния вискател - НАП.

Решаващият орган е посочил, че актовете, с които се прехвърля право на собственост или се учредява, прехвърля, изменя или прекратява друго вещно право върху недвижим имот, както и актовете, с които се признават такива права, освен в

хипотезите на чл. 5 от Правилника за вписванията, подлежат на вписване, като по отношение на всички тези актове приложение намира разпоредбата на чл. 113 от ЗС, която предвижда, че до вписването им те не могат да се противопоставят на трети лица, които по-рано са придобили от същия собственик и вписали вещни права върху недвижимия имот. Вписването на актове на разпореждане с вещни права върху недвижими имоти е с цел внасянето на яснота и стабилност, както и регулиране на конкуренцията на актовете, от които различни лица черпят права върху един и същи имот от един и същи праводател, т. е. вписването имало оповестително-защитно действие. Определящ при разрешаване на спор за конкуренция между два такива акта, бил единствено моментът на вписването. До отмяна/спиране на действията по принудително изпълнение би се стигнало само и единствено, ако апортът на недвижимите имоти, предмет на описа, е вписан в Служба по вписванията, и въпреки това, публичният изпълнител след това е наложил възбрана върху тях. В случая, след като апортът е вписан единствено в Търговския регистър, то същият не можел да се противопостави на наложената от НАП възбрана с ПНОМ изх. №5983/27.07.2015 г., надлежно вписана в Служба по вписванията - [населено място] на 29.07.2015 г.

Решение № ПИ-5 от 06.01.2022 г. е съобщено на 02.02.2022 г. Жалбата вх.№ 53-06-121 от 07.02.2022 г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в срока по чл.268, ал.1 ДОПК, от легитимирана страна и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е допустимо.

Разгледана по същество, е основателна по следните правни съображения:

Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган по чл.266, ал.1 ДОПК – директора на ТД на НАП С., а обжалваното пред горестоящия орган действие по чл.233 ДОПК е извършено от компетентен орган - публичен изпълнител, в компетентната ТД на НАП - С., определена съгласно чл. 8, ал. 1, т. 2 от ДОПК и в рамките на правомощията му по чл. 225, ал. 1 от ДОПК. Решение № ПИ-5 от 06.01.2022 г. е издадено в срока по чл.267, ал.2 ДОПК и при спазване на административнопроизводствените правила. Мотивирано е от фактическа и правна страна. Спорът между страните е правен относно конкуренцията на правото на собственост на жалбоподателя като трето лице и правото на публичния вискател по изпълнително дело срещу длъжника [фирма].

Според мотивите на т.5 от Тълкувателно решение № 7 от 25.04.2013 г. по тълк. д. № 7/2012 г. на ОСГТК на ВКС: Възможността съдружниците (съответно акционерите) в търговско дружество да правят непарични вноски, е уредена още с приемането на ТЗ. Чл. 73, ал. 1 ТЗ предвижда вноската на право, за учредяването или за прехвърлянето на което се изисква нотариална форма, да се извърши с дружествения договор или устава. За целта вносителят трябва да даде писмено съгласие с нотариално заверен подпис, което да съдържа описание на вноската. Дружеството придобива вещното право върху предмета на вноската от момента на възникването му - т.е. когато бъде вписано в търговския регистър (арг. от чл. 73, ал. 4 ТЗ). Законодателят е отчел, че въз основа на посочения фактически състав, от един правен субект към друг преминават вещни права върху недвижими имоти, поради което е уредил задължение за съответния орган на дружеството да поиска вписване на нотариално заверено извлечение от дружествения договор или устава. Вписването в книгите по ПВ няма конститутивен ефект - такъв ефект има вписването на дружество (или увеличение на капитала на съществуващо дружество) в търговския регистър. Независимо от това законодателят е възложил на съдията по вписванията да извършва проверка на

правата на вносителя с изрична разпоредба и ако доказателства за тези права не бъдат представени, извършването на вписването следва да бъде отказано. Отказът не може да засегне правата на дружеството, ако вносителят действително е бил собственик - в този случай вещното право е преминало от момента на вписване в търговския регистър, а вписването в книгите по ПВ е условие единствено за противопоставимост. Т.е. противопоставимост на правата на вискателя срещу евентуални разпореждания на длъжника с вещни права върху възбранения имот, предприети след вписване на възбраната. Даденото от ответника тълкуване на правата му на противопоставимост не съответства на правилното приложение на закона и на визираното тълкуване.

Отнесени към настоящия казус мотивите на т.5 от Тълкувателно решение № 7 от 25.04.2013 г. по тълк. д. № 7/2012 г. на ОСГТК на ВКС намират следното приложение: вещно-транслативният ефект на апортната вноска е настъпил с вписване на апорта в Търговския регистър на 08.04.2015 г. След тази дата [фирма] не е собственик на процесните недвижими имоти, независимо че апортът не е вписан в Служба по вписванията. По силата на чл.206, ал.1 ДОПК заповестта и възбраната, наложени за обезпечение на вземането, произвеждат действията, предвидени в чл. 451, 452 и 453, чл. 459, ал. 1, чл. 508, 509, 512, 513 и 514 от ДОПК. От момента на налагане на заповестта/възбраната длъжникът се лишава от правото да се разпорежда с вземането или с вещта и не може под страх от наказателна отговорност да изменя, поврежда или унищожавя вещта. Съгласно чл.452, ал.1 ГПК извършените от длъжника разпореждания със заповестта или вземане след заповестта са недействителни спрямо вискателя и присъединените се кредитори. С оглед систематичното й място следващата разпоредба на чл.453, т.1 ГПК, уреждаща противопоставимостта/конкуренцията на права, следва да се тълкува съвместно с чл.452, ал.1 ДОПК – т.е. във връзка с действия на разпореждане от длъжника с вещни права върху вещта, извършени след вписване на възбраната.

В., за разлика от ипотека, не е вещно право, даващо възможност за предпочитателно удовлетворяване. Правното й действие е в насока да обезпечи възможността на кредитора-вискател в изпълнението за удовлетвори правата си от стойността на имота. По същество възбраната цели да създаде непротипоставимост на извършени разпореждания или учредяване на вещни права от страна на собственика на възбранения недвижим имот в полза на трети лица, след нейното вписване. Обезпечителната и изпълнителна възбрана произвеждат предвиденото в закона действие - чл. 401 вр. чл. 452-453 ГПК. Същите са пречка за разпоредителни действия с вещта, но само в случаите, когато разпореждането изхожда от самия длъжник – в този смисъл е Решение № 105 от 25.01.2018 г. по гр. д. № 4833/2016 г., Г. К., П Г. О. на ВКС. В случая такова разпореждане от длъжника с вещни права върху процесните недвижими имоти след вписване на възбраната като обезпечителна мярка не е извършвано. Казано с други думи – разпореждането с имота е извършено преди вписване на възбраната, налагането на която не касае разпореждане с вещно право. Целта на наложената възбрана на недвижим имот е да забрани на длъжника сам да се разпорежда с вещта, като запази имота в патримониума му до момента на публичната продажба, при която имотът е разпореден не от длъжника, а от съдебния изпълнител.

В идентичен смисъл е тълкуването, дадено в т.4 и т.5 на Тълкувателно решение № 6 от 14.03.2014 г. по тълк. д. № 6/2013 г., ОСГТК на ВКС - извършените от длъжника разпореждания с възбранения имот са недействителни спрямо вискателя; на вискателя не могат да бъдат противопоставени прехвърлянето и учредяването на

вещни права, както и решения по иски молби, които не са били вписани преди възбраната. Идентичен е и правният ефект от вписването на искова молба, имащо оповестително-защитна функция - да се даде гласност на съдебния спор относно недвижим имот и да се осигури противопоставимост при конкуренция на права от същия праводател, тъй като придобитите от трети лица вещни права след вписването не могат да бъдат противопоставени на ищеца.

В случая вещното право на собственост е придобито от [фирма] още преди вписване на обезпечителната мярка, която от своя страна няма характер на вещно право, поради което не може да се говори за конкуренция между правата на собственика [фирма] и на публичния взискател в смисъла на даденото от ответника тълкуване, а именно, че същият има право на предпочително удовлетворение върху имот, който не е собственост на длъжника [фирма].

Обезпечителната мярка възбрана на недвижим имот се налага чрез вписването ѝ в нотариалните книги по партидата на собственика - съгласно чл. 36, ал. 1 от Правилника за вписванията - в партидната книга се нанасят последователно накратко под името на всеки собственик и на определената за него страница, извършените вписвания, отбелязвания и заличавания, които се отнасят до него, като се посочва и съответната книга, томът и страницата, където е подреден актът. Ако длъжникът действително е собственик на *възбранения имот, вписаната възбрана ще породите действие*, като съгласно чл. 453 ГПК, извършените след вписването разпоредителни сделки с имота ще бъдат непротивопоставими на ищеца/взискателя. *Когато имотът е собственост на трето лице, възбраната няма да породите действие спрямо него*, тъй като в нотариалните книги по партидата му няма да има никакво вписване. По тези съображения, в обезпечителното производство е безпредметно да се изследва собствеността на имота, върху който се иска налагане на възбрана - т.5 на Тълкувателно решение № 6 от 14.03.2014 г. по тълк. д. № 6/2013 г., ОСГТК на ВКС.

По изложените съображения съдът, в решаващия си състав, намира за неоснователни доводите на ответника за извършена проверка съгласно чл.233, ал.2 ДОПК. Още повече, че в случая извършената проверка на собствеността по реда на чл.233, ал.2 ДОПК единствено чрез проверка в Служба по вписванията не е била достатъчна, тъй като транслативният ефект на апорта е настъпил още с вписването му в Търговския регистър. Предвиденото в чл.73, ал.5 от Търговския закон задължение на съдията по вписванията да провери правата на вносителя следва да се тълкува във връзка с чл.73, ал.4 ТЗ – вещно-транслативният ефект настъпва от вписването в Търговския регистър, а не от вписването от съдията по вписванията.

Като е достигнал до противни правни изводи в оспореното решение директорът на ТД на НАП С. е допуснал неправилно приложение на закона, поради което е длъжима неговата отмяна, както и отмяната на обжалваните по административен ред действия на публичен изпълнител по принудително изпълнение върху недвижими имоти по изпълнително дело срещу [фирма], обективирани в Протокол за опис с изх.№ С210022-028-0003492 от 22.12.2021 г.

Съдът намира за безпредметно връщането на преписката на административния орган, тъй като всякакви действия на публичния изпълнител срещу процесните недвижими имоти не могат да имат вещно-транслативен ефект, тъй като длъжникът [фирма] не е техен собственик. Продажбата чрез публичен изпълнител е деривативен способ за придобиване на собствеността, поради което приложение намира принципът, че никой не може да прехвърля права, които няма.

При този изход на жалбоподателя следва да се присъдят сторените в производството разноски в размер на 50 лв. за държавна такса и 1000 лв. адвокатско възнаграждение, или общо сума в размер на 1050 лв.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес [населено място], [улица], Решение № ПИ-5 от 06.01.2022 г. на директора на ТД на НАП С. и потвърдените с него действия на публичен изпълнител при ТД на НАП С. по принудително изпълнение върху недвижими имоти по изпълнително дело срещу [фирма], обективирани в Протокол за опис с изх.№ С210022-028-0003492/22.12.2021 г. ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес [населено място], [улица], сторените в производството разноски в размер на 1050 лв.

Решението е окончателно съгласно чл.268, ал.2 ДОПК.

СЪДИЯ: